

Hồi 5

Bóng tình đầu tiên len vào lòng

Gã phò mã đưa chàng sang bên chiếc Phụng thuyền, bỗng nghe tiếng cửa khoang xích mở, một giọng thiếu nữ lớn tiếng nói:

- Phụng Hoàng công chúa triệu người lạ vào gặp!

Gã phò mã ứng tiếng đáp thay:

- Vâng!

Rồi gã thấp giọng nói với Nhạc Quân:

- Phò mã của Đại công chúa thiên hạ vô song nghe đâu cũng bị mất tích mười mấy năm trước. Thạch huynh nếu có lòng lát nữa hãy thận trọng ứng đối, không chừng được lọt mắt xanh đấy!

Nhạc Quân bực tức nhủ thầm: "Đại công chúa cũng kể như đã có chồng rồi, người với tư cách gì mà khăng khái giùm cho người ta kia chứ? Nếu khi nãy mà ta nói ra tên họ thật thì người thê thảm rồi".

Do đó chàng đâm ra khinh ghét gã phò mã này, bèn nói:

- Xin hỏi, tại hạ không vào có được không?

Gã phò mã nghiêm giọng:

- Không được, Đại công chúa không dễ dãi như Nhị công chúa đâu! Thực ra, nàng ta triệu kiến Thạch huynh cũng là một điều khác thường, ngay như tiểu đệ thân là phò mã, muốn gặp đại tỷ ấy cũng hết sức là khó khăn đấy!

- Xin hỏi, hai vị Công chúa này lai lịch như thế nào vậy?

- Điều ấy...

Gã phò mã ngập ngừng, đoạn đánh trống lảng:

- Đến rồi! Hiện thời nàng ta chưa triệu kiến, tiểu đệ không tiện vào. Hãy nhớ lời tiểu đệ, nên thận trọng ứng phó, trong lương lai rất có thể tiểu đệ phải gọi huynh là tỷ phu đấy.

Y nháy mắt làm ra vẻ hóm hỉnh. Nhạc Quần hết sức tỏm lợm, nhận thấy lòng dạ gã này chẳng phải tốt đẹp như bề ngoài của hắn.

Chàng sải bước đến gần cửa khoang, chưa kịp vén bức rèm châu rực rỡ đã thấy mùi hương nồng nàn và hơi ấm từ bên trong tỏa ra.

“Rào” chàng vén rèm bước vào. Bên trong vô cùng huy hoàng lộng lẫy, mọi vật dụng bài trí thấy đều được chế tác theo hình chim phụng rất sinh động.

Mười mấy ngọn đèn treo đều được làm bằng thủy tinh, nên khoang phòng này rực rỡ nhiều màu sắc giống hệt như thủy tinh cung, vô cùng ngoạn mục.

Một thiếu nữ đang ngồi trên chiếc ghế dựa khắc hình song phụng. Trên chiếc áo dài cung trang màu xám bạc có thêu một con chim phụng nơi ngực, cộng với chiếc áo khoác trắng viền tím, phối hợp với gương mặt diễm lệ quý phái, trông nàng hết sức cao sang, tao nhã, khác hẳn với Khổng Tước công chúa.

Tám nàng cung nữ chia nhau đứng hai bên, một nàng lạnh lùng cất tiếng:

- Lạy!

Nhạc Quần nhếch môi khinh bỉ, tảng lờ sải bước đến gần. Ngay cả sư phụ chàng cũng chưa từng bắt chàng quỳ lạy bao giờ.

- Quỳ xuống!

Cung nữ nọ gằn giọng, song Nhạc Quần vẫn hiên ngang tiến tới thêm ba bước nữa, hướng về phía Đại công chúa ôm quyền nói:

- Thạch Bá Phong tham kiến Đại công chúa!

Lúc này hai người chỉ cách nhau chừng ba bốn bước, cùng đưa mắt nhìn nhau, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, cơ hồ trông thấy rõ từng vết sẹo nằm dưới mái tóc đối phương.

Cung nữ nọ chậm rãi bước ra khỏi hàng, quỳ xuống trước mặt Đại công chúa nói:

- Tên này thật là vô lễ, xin công chúa ban lệnh xử tử!

Đại công chúa vẫn lặng thinh nhìn Nhạc Quần, lát sau nàng chuyển ánh mắt đầy uy quyền sang nơi khác, dường như không thể tiếp tục tiếp xúc với đôi mắt như có điện của Nhạc Quần, lạnh lùng nói:

- Ban cho ngồi!

Cung nữ nọ ngẩn người, lập tức đứng lên quay về phía Nhạc Quần khẽ khom mình thi lễ, đưa tay chỉ vào chiếc cấm đôn bên cạnh nói:

- Xin mời công tử ngồi!

Đoạn ngưng ngừng lui về vị trí cũ. Nhạc Quần chẳng chút khách sáo, lùi ra sau một bước ngồi xuống cầm đôn.

Trong phòng tĩnh lặng, Nhạc Quần vẫn nhìn Đại công chúa không chớp, lòng thầm nhủ: "Đẹp thật! Đẹp đến nỗi khiến người không dám nảy sinh một chút ý niệm vẫn đục!"

- Nghe nói công tử đã cự tuyệt hôn sự với gia muội?

Nàng Đại công chúa đưa mắt nhìn lên trần, giọng điệu vẫn hết sức lạnh nhạt.

Nhạc Quần nghiêm giọng:

- Không sai! Nhưng tại hạ đã trình trọng tuyên bố trước, đại ân cứu mạng của Nhị công chúa, nếu tại hạ còn một hơi thở hẳn sẽ báo đền, song hành động phá hoại hôn nhân kẻ khác thì tại hạ đâu có chết cũng không bao giờ làm!

- Ô!

Đại công chúa thu ánh mắt về, nhìn Nhạc Quần với vẻ hiếu kỳ và nói tiếp:

- Sau này công tử hẳn sẽ hối hận!

Nhạc Quần quả quyết:

- Không bao giờ! Có điều tại hạ chỉ cảm thấy hết sức áy náy bởi đã làm cho Nhị công chúa phải đau lòng. Nguyên tắc làm người của tại hạ là không bao giờ xây dựng hạnh phúc của mình trên nỗi đau khổ của kẻ khác.

Đại công chúa thoáng chau mày:

- Sai rồi! Công tử không hề mắc nợ gì gia muội cả. Chắc chắn sau này công tử sẽ hối hận, đến lúc bấy giờ công tử có cầu xin cũng e rằng...

- Không đời nào!

Nhạc Quần đứng lên, trầm giọng nói:

- Bậc đại trượng phu thọ ơn người là nhất định phải đền đáp. Ôn của Nhị công chúa tại hạ thế quyết báo đáp, còn như bảo tại hạ nhất thiết phải cầu xin nàng thì không bao giờ có đâu, xin cáo từ!

Nói đoạn, vòng tay xá dài rồi quay người bước ra ngay.

Trên mặt Đại công chúa lướt qua một chút vẻ kỳ dị, bỗng cất tiếng gọi:

- Công tử hãy dừng bước!

Giọng nói nàng đã dịu dàng hơn nhiều, sự chuyển biến đột ngột ấy chẳng những khiến Nhạc Quần lập tức chứng bước quay lại, mà ngay cả tám vị cung nữ cũng đều hết sức lấy làm lạ, bởi đây là lần đầu tiên họ mới thấy chủ nhân mình như vậy.

Đại công chúa quét ánh mắt sắc lạnh về hai phía tả hữu, tám cung nữ tức khắc khom mình rón rén lui vào cánh cửa nhỏ, trong khoang chỉ còn lại Đại công chúa và Nhạc Quần.

Vừa chạm vào đôi mắt chúa chan tình ý của Đại công chúa, trái tim Nhạc Quần liền đập rộn ràng. Có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời chàng không làm chủ được tâm trạng mình, và cũng là lần đầu tiên chàng phát hiện ra ánh mắt của phái nữ lại chứa một sức mạnh kỳ dị đến thế.

- Xin mời công tử ngồi vào chiếc ghế đơn thứ nhất bên cạnh đây!

Chẳng hiểu sao Nhạc Quần lại không nở từ chối, chàng chậm rãi đi tới, ngồi lên chiếc ghế đơn bên phải chỉ cách nàng chưa đầy hai bước, đoạn nói:

- Công chúa có điều chi dặn bảo?

- Ôi!

Đại công chúa buông tiếng thở dài u uất rất khẽ, đoạn nói:

- Công tử quả thực không thích gia muội ư?

Nhạc Quần nghiêm nghị:

- Đó không phải là vấn đề thích hay không thích. Tại hạ đã nói rồi, dứt khoát không thể dùng phương cách ấy để đáp ơn cứu mạng.

- Giả sử gia muội không hề ưa thích phò mã ấy? Và hơn thế nữa, một khi trở thành vợ ư ất hẳn sẽ đau khổ trọn đời, công tử không động tâm chút nào cả hay sao?

Nhạc Quần rung động cõi lòng:

- Điều ấy... không hợp lý lắm. Nếu không ưa thích thì tại sao lại đính hôn với nhau? Tại hạ chẳng làm sao hiểu nổi.

- Dĩ nhiên là phải có nguyên nhân. Nếu công tử có thể tin lời ta, chẳng hay có bằng lòng thay đổi ý kiến chẳng?

Nhạc Quần kiên quyết:

- Không! Lòng dạ của tại hạ không bao giờ thay đổi, bằng không lương tâm sẽ ray rứt suốt đời.

Đại công chúa im lặng như ngẫm nghĩ điều đại sự chi đó, sau đó từ trong lòng lấy ra một cái hà bao dệt bằng tơ vàng và nói:

- Thôi được, mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể gượng ép được. Vật này giao cho công tử. Khi nào gặp cấp nạn hãy treo hà bao này lên cổ áo, tự nhiên sẽ có người đến giúp công tử. Nếu như có kẻ muốn cưỡng đoạt, công tử phải hạ sát ngay bằng một chiêu lợi hại nhất!

Nhạc Quần không đón lấy, nghiêm nghị nói:

- Vô công bất thọ lộc! Hảo ý của Đại công chúa, tại hạ xin tâm lĩnh. Theo tại hạ nghĩ, từ nay về sau hẳn không có điều chi khó khăn đâu!

Đại công chúa mỉm miệng cười, hết sức quyến rũ, dịu giọng ngọt ngào nói:

- Hãy cầm lấy đi! Không nên quá tự tin, có thể sắp tới đây ắt sẽ gặp phiền phức đấy.

Nhạc Quần thâm cười khẩy nghĩ bụng: “Để rồi xem sẽ gặp điều phiền phức gì. Mà dẫu gặp phiền phức thật thì ta cũng không dùng đến”.

Chàng đưa tay đón cất vào trong lòng, đoạn lập tức đứng lên cáo từ.

- Bậy đâu!

Tám cung nữ từ trong cánh cửa nhỏ bước ra, công chúa nói:

- Chuẩn bị lộ phí cho công tử!

Nhạc Quần lớn tiếng:

- Công chúa bất tất bận tâm, tại hạ có...

Đại công chúa đứng lên, đi đến bên cạnh Nhạc Quần và nói:

- Xuất môn tại ngoại luôn phải cần dùng đến tiền. Đây là ta cho công tử mượn, sau này có dịp sẽ hoàn lại. Huống chi không bao lâu nữa công tử đã phải cần đến số tiền nhỏ mọn này rồi!

Cung nữ mang đến một cái bao, tuy không lớn nhưng có vẻ khá nặng, hai tay dâng lên cho Đại công chúa.

Đại công chúa liền nhét vào tay Nhạc Quần và nói:

- Bạn bè phải có bốn phận giúp đỡ tiền bạc lẫn nhau, công tử cũng là người trong giới giang hồ, hẳn không quá khác biệt với người chứ?

Nhạc Quần đành cảm tạ nhận lấy. Công chúa đưa chàng đến cửa khoang và nói:

- Bảo họ dùng thuyền nhỏ đưa công tử qua sông nhé?

Nhạc Quần quay lại:

- Đa tạ công chúa, tại hạ...

Ngờ đâu Đại công chúa đã bấm nhẹ vào tay chàng:

- Xin hãy trân trọng! Tạm biệt!

Đoạn quay người chậm rãi đi vào. Nhạc Quần ngẩn ra trong giây lát, lòng chợt nghe xao xuyến lạ.

Chàng vén rèm bước ra ngoài, gió lạnh thổi qua khiến chàng có cảm giác như vừa rơi vào trong băng giá, chỉ thấy gã phò mã nọ ra chiều hí hửng tiến tới nói:

- Đã được nếm mùi ngon ngọt rồi chứ? Tiểu đệ biết tên tiểu tử ấy vô phúc để đón nhận một mỹ nhân tuyệt thế như Đại công chúa mà!

Nhạc Quần cảm thấy vô cùng ghê tởm, lạnh lùng nói:

- Huynh đài nào bảo tên tiểu tử nào vậy?

- Đại phò mã! Và cũng là vị hôn phu của Đại công chúa!

Nhạc Quần ngẩn người, như thế vừa đánh mất cái gì đó, hờ hững nói:

- Đại phò mã, họ gì?

- Họ Lục!

Nhạc Quần lơ đãng:

- À, nhân phẩm thế nào?

- Hơi trung bình, kém xa hai chúng ta!

Nhạc Quần ngân ngấm:

- Tại hạ muốn qua sông, huynh đài có thể cho mượn một chiếc thuyền nhỏ chẳng?

Gã phò mã sốt sắng:

- Đương nào tiểu đệ cũng rảnh rỗi, để tiểu đệ đưa Thạch huynh qua sông cho!

Nhạc Quần không tiện từ chối, hai người bèn phóng lên một chiếc thuyền nhỏ. Gã phò mã vừa chèo vừa nói:

- Có lẽ chúng ta chẳng bao lâu nữa sẽ trở thành liền khâm, tiểu đệ có một điều cần phải cho huynh đài biết!

Nhạc Quần nhận thấy gã này chẳng những đáng ghét mà còn hết sức đê hèn, không muốn chuyện trò với hắn nữa, bèn giả vờ ngắm cảnh không nghe thấy.

Thuyền lướt đi khá nhanh, có lúc như bay khỏi mặt nước. Sóng bạc cuộn cuộn nhanh chóng lùi về sau.

- Khổng Tước công chúa cũng chẳng ưa gì tiểu đệ lắm, thật là bực mình hết sức. Kỳ thực người hào hoa tuấn tú cùng với một thân tuyết kỹ thần quý khôn lường như tiểu đệ, dẫu có thấp đèn cũng không thể tìm được.

Nhạc Quần vẫn lặng thinh, chàng cảm thấy nói chuyện với hạng người như vậy thật giảm giá trị của mình.

- Kỳ thực... tiểu đệ chẳng phải say mê sắc đẹp của nàng ta, mà là...

Nhạc Quần lắng tai nghe, song y lại bỗng im bật. Điều này quả đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Nhạc Quần, nếu không phải vì sắc đẹp, tên đê hèn này thật ra vì lẽ gì phải quy lụy lòn cúi?

Nhạc Quần thờ ơ nói:

- Vậy chứ huynh đài vì cái gì?

Gã phò mã cười nhăn nhó:

- Điều này tạm thời chưa thể tỏ bày, nhưng dẫu sao tiểu đệ tuyệt đối không phải vì ham mê sắc đẹp. Có lẽ động cơ của chúng ta cũng chẳng khác gì nhau. Theo như lúc nãy huynh đài đã kiên quyết từ khước Khổng Tước công chúa mà lại tâm đầu ý hợp với Phụng Hoàng công chúa, có lẽ cũng là kẻ say sưa không phải vì rượu!

Nhạc Quần bực tức trầm giọng:

- Huynh đài nên thận trọng lời nói một chút. Người hoàn hảo như huynh đài e rằng trong khắp thiên hạ chẳng có là bao, dĩ nhiên tại hạ kém xa một trời một vực!

Gã phò mã cười phá lên:

- Đừng có mà không biết điều, chẳng qua thấy huynh đài còn non nớt thật thà nên tiểu đệ mới nói cho biết. Kỳ thực Đại công chúa cũng chẳng ưa gì Đại phò mã, và tâm ý của Đại phò mã cũng giống như là tiểu đệ, đều có dụng tâm riêng cả!

Nhạc Quần chợt nghe lòng vô vàn xót xa, tội nghiệp cho hai nàng công chúa nhan sắc khuynh thành là thế mà cũng không thể giành được tình yêu chân thành.

Do sinh lòng thương hại hai vị công chúa, Nhạc Quân lại càng thêm khinh ghét gã phò mã đê hèn này hơn. Nếu trong chàng không có ý thức kiên quyết không muốn phá hoại việc lành của kẻ khác, chàng sẽ chấp nhận tình yêu của bất kỳ vị công chúa nào.

Đến bờ phía bắc, Nhạc Quân nhảy lên chẳng thềm từ giã lấy một tiếng, quày quả bỏ đi ngay.

Gã phò mã tức giận lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi chưa trở thành phò mã đã hống hách như vậy, một mai...

Nhạc Quân nghe sau lưng có tiếng gió, biết hẳn ta đã lao tới, thâm nhủ:

- Ta cũng nên trả thù thay cho hai vị công chúa bị lừa dối kia, cho gã này biết tay một phen!

Tiếng gió đã ập nhanh tới sau ót chàng. Nhạc Quân buông tiếng cười khẩy, thụp đầu xuống, đồng thời lách người, trở bộ, xuất chưởng. Thân hình nhanh nhẹn, sức mạnh như trời long đất lở, không cho đối phương kịp thở, làn chưởng ảnh ào ạt ập tới.

Gã phò mã tựa hồ không kém hơn Hoạt Chung Húc, mặc dù trong lúc bất ngờ, song góc độ xuất chưởng cũng hết sức đặc dị, nhanh nhẹn đón tiếp chiêu Tiểu quý thôi ma, đoạn âm trầm nói:

- Thì ra là môn hạ của Tây Bắc Phong!

Nhạc Quân tung mình lên cao, liền hoàn phóng ra bảy cước, quét ngang tám chưởng và quát:

- Khiếp sợ rồi phải không?

- Chưa chắc...

Gã phò mã bấu môi khinh bỉ, xoay người ba vòng và tung ra mười một chưởng, hóa giải tiếp chiêu Quý ảnh thượng song

Nhạc Quân giật mình kinh hãi, bởi đối phương đã hóa giải thế công của chàng một cách không mấy khó khăn, và thân pháp lại vô cùng ảo diệu, có thể thay đổi phương vị khi chưởng của mình sắp chạm vào người ngay trong đường tơ kẽ tóc.

Song phương xuất thủ nhanh như điện chớp, kèm theo tiếng rít đinh tai nhức óc, chiêu thức biến hóa nhanh đến nỗi ý nghĩ không theo kịp.

Nhạc Quân đã nổi giận thực sự. Chàng găm lên, liền hoàn tung ra hai chiêu Âm quỷ thôi đặng và Quỷ ảnh trùng trùng, khí thế như sóng dữ xô núi, như hung thần nổi cơn thịnh nộ đưa đôi tay khổng lồ chộp tới.

“Bùng bùng” hai tiếng, gã phò mã lùi dài hai thước. Nhạc Quân nhếch môi khinh bỉ, lướt tới như bóng theo hình, chiêu Quỷ hỏa lân đặng lại được tung ra.

Chỉ thấy bóng chưởng chập trùng chẳng biết đâu là thực, đâu là hư. “Bùng!” Gã phò mã lại lùi thêm một bước lớn. Về cuồng ngạo trên mặt gã đã biến mất, người xoay như chong chóng, chớp nhoáng đã thay đổi bảy vị trí khác nhau, công ra hai mươi một chưởng.

Nhạc Quân chẳng chút e ngại, vẫn hiên ngang tiến tới, quát lớn một tiếng, thi triển đồng thời hai chiêu Quỷ phủ thần công và Thiên quỷ phệ hồn, hai tay liền hoàn phóng ra ba mươi bảy chưởng.

“Bùng! Bùng! Bùng! Bùng! Gã phò mã liền tiếp thoái lui bảy bước, trán và cổ nổi gân xanh, gương mặt trắng trẻo bị sức ép khủng khiếp trở nên màu đỏ tía.

Nhạc Quân buông tiếng cười khẩy:

- Nô tài! Hãy quay về mà làm phò mã của mình đi. Cho người hay, đây mới chỉ là bảy chiêu thôi đấy!

- Bảy chiêu?

Gã phò mã lầm bầm, mặt méo xệch, nghiêng răng nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng đắc ý vội. Tử thần đang chờ ở phía trước đó, ngươi sống không qua khỏi năm hôm đâu!

Nhạc Quân cười vang, quay người bỏ đi. Nổi bực tức tích tụ trong lòng ngực chàng từ khi ngộ độc thoáng chốc đã tiêu tan hơn nửa phần, lòng nghe vô cùng khoan khoái.

Thế nhưng, chàng cũng thâm lấy làm bội phục gã nham hiểm này. Xem chừng gã cùng lắm chỉ hơn mình ba tuổi mà võ công lại cao hơn Hoạt Chung Húc một bậc. Qua đó mà suy đoán, hai vị công chúa, nếu cũng là người trong võ lâm, tất nhiên công lực phải hết sức cao siêu.

Qua Uy Viễn, Hiệp Xuyên, Lương Sơn, Vu Khê chàng tiến vào phạm vi tỉnh Hồ Bắc.

Trên đường, chàng biết được một tin tức kinh người, nghe đâu đồ đệ của Tây Bắc Phong là Lục Bình, từ núi Nga Mi đi về hướng đông bắc, đến đâu cũng đánh quần hùng tan tác, võ công cao đến mức không ai ngăn cản nổi.

Nhạc Quân hết sức vui mừng nghĩ bụng: “Su huynh quả nhiên đã thoát khỏi vòng vây. Kể từ nay hai người liên thủ hẳn sẽ tạo nên sự nghiệp oanh liệt, giết sạch lũ bại hoại ỷ đồng hiệp yếu!”

Hôm ấy chàng đến thị trấn Tương Dương. Mấy ngày nay vội vã đi đường, ăn ngủ không đầy đủ nên chàng cũng thấy hơi mỏi mệt, thậm chí: “Ta phải ăn uống một bữa cho thỏa thích, rồi sau đó tìm khách điểm ngủ một giấc thật no mắt mới thôi!”

Chàng đi lên tầng hai một tửu lầu, gọi lấy rượu và thức ăn, ngồi bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời, lòng nghe vô vàn cảm khái. Mới hôm nào mình còn đếm thời gian lần bước đến với tử thần, mà giờ đây lại có mặt tại Tương Dương cách xa hàng ngàn dặm đường. Đòi người quả giống như một giấc mơ dài không thể lường trước được. Và sở dĩ có được ngày hôm nay hoàn toàn là do Khổng Tước công chúa ban cho, ơn đức ấy thật nặng như núi Thái.

Bỗng có tiếng âm ĩ vọng xuống, thì ra phía trên còn một tầng lầu nữa. Tiếng nói oang oang kia phát ra chính là từ lầu ba. Một kẻ nào đó giọng rồn rảng nói:

- Tây Bắc Phong tuy rằng lợi hại, song lão ta đã chết. Đồ đệ của lão ta hẳn nhiên là kém hơn. Hơn nữa, bằng vào danh tiếng của Tương Dương Tam Tuyệt, Huyết Thủ Thành Hoàng và Toàn Phong Phái Tử chúng ta đây, không lẽ bỏ chạy sao được?

Nhạc Quân cười thâm trong bụng: “Thật là đúng lúc, có lẽ su huynh hiện đang ở gần đây, bọn này đang bàn kế đối địch”.

Một người khác nói:

- Không sai! Mặc dù tên tiểu tử ấy từ núi Nga Mi chạy về hướng đông bắc, suốt dọc đường đã giết chết hơn trăm cao thủ, song dẫu sao hẳn cũng là con người. Hơn nữa bọn kia cũng quá...

Một giọng trầm khác tiếp lời:

- Huynh đài chó nên khinh thường những cao thủ đã bị giết. Trong số ấy cũng không thiếu hạng kiệt xuất đâu. Tiểu tử ấy có thể hạ sát hàng trăm cao thủ chỉ trong vài chiêu hẳn là võ công kinh người. Chúng ta...

Người đầu tiên vỗ bàn gắt giọng:

- Huyết Thủ Thành Hoàng xưa nay rất là tự phụ, sao hôm nay lại nhút nhát thế này? Thật khiến tại hạ không thể hiểu nổi!

Một người khác nói:

- Cường địch đang ở trước mặt, nội bộ chúng ta không nên xào xáo. Sự thật thì nhận xét của hai vị cũng đều có lý, đều có lý cả.

Người này quả là khôn khéo, không làm méch lòng ai cả. Y nói tiếp:

- Không sai! Tiểu tử này chỉ có một mình. Tục ngữ có câu "mãnh hổ nan địch quần hồ", song võ công chỉ hơn nhau một thế là giành thắng lợi. Tất nhiên chúng ta cũng không nên vì hấn chỉ có một mình mà sinh lòng khinh suất, vì vậy...

Y đưa bên này, đẩy bên kia, rồi cuối cùng lại nên lên ý kiến của mình, trầm giọng nói:

- Muốn cho chắc chắn, để các đại gia ở Tương Dương rạng mặt nở mày, đành phải làm phiền đến Lão gia gia một phen thôi.

Ba tiếng "Lão gia gia" này chẳng phải tầm thường, ít ra trong thâm tâm của người này cũng là một nhân vật cao siêu.

Dứt tiếng vỗ tay, có người với giọng hoài nghi hỏi:

- Theo tại hạ biết, rất khó mời được Lão gia gia!

Người khôn khéo tỏ vẻ tin tưởng:

- Không hề gì, có một người chắc chắn sẽ mời được lão nhân gia ấy!

Cả bọn nhao nhao hỏi:

- Ai vậy?

- Độc Nhân ngư Đào Tiểu Hồng!

-Ồ!

Mọi người đồng thanh buột miệng kêu lên. Một người hỏi:

- Độc Nhân ngư chịu cúi đầu với Lão gia gia ư?

Người khôn khéo nói:

- Đó chính là mấu chốt của vấn đề. Nếu muốn mời Độc Nhân ngư đứng ra, cần phải có bấy nhiêu.

Thật ra là bao nhiêu? Nhạc Quần không trông thấy, nhưng đoán biết người nọ đã ra dấu bằng tay.

Một người khác nói:

- Bạch hay là hoàng?

Người khôn khéo nói:

- Tất nhiên là hoàng rồi!
- Huynh đài ra dấu là một trăm lạng?

Người khôn khéo cười khẩy:

- Hứ! Huynh đài phải biết Đào Tiểu Hồng là người tham lam đến nhường nào. Trăm lạng hoàng kim đối với y thị chẳng khác nào là một sự sỉ nhục!

- Vậy là một ngàn lạng ư?
- Hứ! Một vạn lạng!
- Ô! Một vạn lạng hoàng kim!

Mọi người đồng thanh kêu lên sững sốt, chúng tỏ là số tiền ấy quá to. Sự im lặng kéo dài, có lẽ cả bọn họ gom góp lại cũng không đủ số.

Sau cùng người khôn khéo lại trầm giọng nói:

- Đại địch đang ở trước mặt, vật ngoại thân chẳng đáng kể gì! Tiểu đệ xin góp năm trăm lạng!

Vừa mở miệng đã bỏ ra năm trăm lạng vàng, tài sản của người này cũng khá là hùng hậu, ngờ đâu trên lầu vẫn im phăng phắc, không một ai tự nguyện góp thêm nữa.

Người khôn khéo trầm giọng nói:

- Theo tiểu đệ được biết, Huyết Thủ Thành Hoàng Công Tôn Ngọc huynh bỏ ra năm ba ngàn lạng cũng chỉ như rụng mất một sợi tóc trên đầu. Còn các vị khác gom góp thêm hai ba ngàn lạng nữa chẳng chẳng thành vấn đề.

- Huynh đài đã quá đề cao, tiểu đệ nào có lắm vàng thế! Tiểu đệ... chỉ có thể bỏ ra một ngàn lạng thôi!

Người này hẳn nhiên là Huyết Thủ Thành Hoàng rồi.

Người khôn khéo buông tiếng cười khẩy:

- Các vị khác thì sao?
- Tiểu đệ xin góp ba trăm lạng!
- Tại hạ tám trăm!
- Tại hạ năm trăm!

- Vậy là mới chỉ được ba ngàn một trăm lạng, hãy còn thiếu quá nhiều.

Người khôn khéo thở dài:

- Thôi, tính tới tính lui, làm như là việc riêng của tiểu đệ không bằng, kể từ bây giờ tiểu đệ xin lui ra khỏi Tương Dương, không tham dự vào cuộc hẹn đêm nay với tiểu tử kia nữa.

Nhạc Quần chợt động tâm, bèn lấy gói lộ phí do Đại công chúa tặng cho mở ra xem, bất giác giật mình. Thì ra là năm mươi thỏi vàng và hai mươi viên trân châu màu đen rất to.

Chàng từng nghe sư phụ nói trân châu đen có giá trị cao nhất trong các loại ngọc châu. To mà không có tí vết, mỗi viên đáng giá đến vài ngàn lạng. Nếu bán cả chuỗi thì trị giá càng cao hơn. Vậy thì hai mươi viên trị giá tổng cộng những mấy vạn lạng vàng.

Chàng lắc mạnh đầu, nghĩ lại lúc Đại công chúa trao cái gói này cho chàng, thần thái rất bình thản, như thể tặng một món lễ vật bình thường. Đủ thấy nàng ta đối với mình ngoại trừ chút cảm tình, có lẽ còn có mưu ý đồ khác nữa.

Nhạc Quần nở một nụ cười bí ẩn, gói chõ vàng và mười lăm viên trân châu lại, cầm năm viên đi lên lầu ba.

Mười luồng ánh mắt cùng lúc tập trung vào người Nhạc Quần và đờm về tức giận. Một người trong số đó trầm giọng nói:

- Tầng lầu này đã do chúng tôi bao trọn rồi, tôn giá là ai mà...

Nhạc Quần xua tay:

- Xin nhờ huynh đài hãy giới thiệu giúp tại hạ để tiện bề cùng thương nghị đại sự. Tại hạ mới đến Tương Dương, dự định cư trú tại đây. Nghe đâu có một nhân vật lợi hại nào đó toan huyết tẩy Tương Dương nên tiểu đệ mạo muội xuất diện, xin các vị lượng thứ cho!

Người khôn khéo đưa mắt ngắm nhìn Nhạc Quần, nhếch môi ra chiều khinh bỉ nói:

- Tôn giá đại danh...

- Tại hạ Hồ Thôi! Bằng hữu võ lâm ban cho danh hiệu là Phiền Thiên thủ!

Mọi người bật cười khanh khách về mỉa mai, song người khôn khéo lại cố nén cười và nói:

- Tại hạ là Giả Vũ, lão đại trong Tương Dương Tam Tuyệt!

Khẩu khí của y khá lớn, sau đó giới thiệu Huyết Thủ Thành Hoàng Công Tôn Ngọc, Toàn Phong Phái Tử cùng với lão nhị Giả Triển và lão tam Giả Hoàn trong Tương Dương Tam Tuyệt.

Đoạn Giả Vũ nói tiếp:

- Hồ huynh đã có ý tương trợ, vậy ra sức hay ra tiền?

Nhạc Quần nhún vai:

- Chẳng giấu gì Gia huynh, mấy miếng của tiểu đệ chỉ để hù dọa bọn lưu manh tầm thường thôi, còn như đối phó với đồ đệ của Tây Bắc Phong, thật tình ngay như nghĩ cũng chẳng dám, nên tiểu đệ chỉ định ra tiền thôi.

Năm tay cao thủ hiện diện nghe nói thấy đều ửng đỏ mặt. Giả Vũ buông tiếng cười khan:

- Hồ huynh có thể ra được bao nhiêu?

- Đây!

Nhạc Quần xòe tay ra, năm viên trân châu đen to cỡ hạt nhãn ánh lên bảo khí chói mắt, đoạn nói tiếp:

- Chỉ năm viên trân châu đen này ước chừng cũng đáng giá sáu bảy ngàn lạng vàng, gom góp lại vừa đủ vạn lạng.

Năm đôi mắt sừng sốt lẫn thèm thường nhìn vào năm viên mặc châu. Họ đều là những kẻ từng trải trên chốn giang hồ, tuy chưa từng trông thấy mặc châu to như vậy, song biết rất rõ giá trị của nó. Sự thật thì chỉ năm viên trân châu cũng đủ đáng giá vạn lạng vàng rồi.

Nhạc Quần mỉm cười:

- Thế nào?

Tiếng nói của chàng lập tức khiến năm người bùng tỉnh, cùng thở hắt ra một hơi, sau đó vui mừng nhìn Nhạc Quần.

Giả Vũ liền cười giả lả chìa tay nói:

- Hồ huynh, đã là người nhà xin đừng khách sáo, mời ngồi!

Đoạn lớn tiếng gọi:

- Phổ ky! Phổ ky! Thêm một bộ thực cụ nữa mau lên!

Nhạc Quần chằm chệ ngồi xuống. "Lanh canh" mấy tiếng, năm viên mặc châu đã được ném vào trong cái đĩa thiếc. Mười con mắt láo liên như bị gắn cứng vào mấy hạt châu.

Nhạc Quần buông giọng khảng khái:

- Năm viên mặc châu này giao cho Gia huynh bảo quản, xin tức khắc nhờ Độc Nhân ngư đi mời Lão gia gia, bởi chúng ta tuyệt đối không được thua bại.

Giả Vũ vội gật đầu:

- Hồ huynh nói không sai, Trương Dương là nhà của chúng ta, không thể để kẻ khác hoành hành ở nơi này được, vậy thì tại hạ tức tốc đi ngay.

Nhạc Quần đưa tay ra cản:

- Hãy khoan, xin hỏi địa điểm ước hẹn giữa các vị với kẻ kia ở đâu?

Giả Vũ đáp ngay:

- Phía chính tây, cách Trương Dương năm dặm có một ngôi mộ Hiếu tử, sẽ gặp nhau tại đó vào canh ba đêm nay!

Nhạc Quần gật đầu:

- Được rồi, vậy thì việc này xin phiền các vị ra sức, nhờ Độc Nhân ngư mời Lão gia gia đến đó. Tới lúc ấy tại hạ cũng chỉ có thể khua cờ giống trống cổ vũ cho các vị thôi, còn như động thủ thì sợ các vị cười cho, thật tình là kém quá xa đi!

Mọi người cùng đứng lên, lẽ dĩ nhiên là vì sức mạnh của năm viên mặc châu, đồng thanh nói:

- Hồ huynh khiêm tốn quá, với hào khí của Hồ huynh, e rằng chỉ là khiêm tốn đó thôi!

Nhạc Quần nói vài lời khách sáo rồi theo cả đám xuống lầu. Chàng thanh toán tiền ăn xong, bèn tìm một khách điểm nghỉ ngơi. Chàng chắc Trương Dương Tam Tuyệt thuộc giới có tiếng tăm ở đây, hẳn tài sản khá ketch sù, liệu chừng không dám chuồn mất.

- o O o -